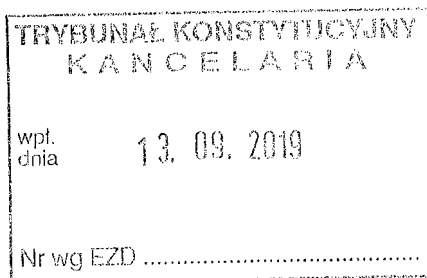

Gdynia, dnia 09 września 2019 roku.

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej
al. Jana Chrystiana Szucha 12A
00 – 918 Warszawa

Skarżący: W **K**

zam.

reprezentowany przez adwokata Michała
Gostkowskiego – Kancelaria Adwokacka – 81 – 391
Gdynia, ul. Świętojańska 59/4

Uczestnicy postępowania: 1. Sąd Okręgowy w G
III Wydział Cywilny Odwoławczy
ul. G

2. Sąd Rejonowy w W
I Wydział Cywilny
ul. W

3. Prokurator Generalny
ul. Rakowiecka 26/30, 02 – 528 Warszawa

Pismo procesowe skarżącego W **K**

W imieniu skarżącego W K , jako następcy prawnego
M K , w uzupełnieniu wniesionej przez niego skargi konstytucyjnej na
rozstrzygnięcie zawarte w wyroku Sądu Okręgowego w G , III Wydział Cywilny
Odwoławczy z dnia lutego 2019 roku – sygn. akt i na rozstrzygnięcie

1.

zawarte w wyroku Sądu Rejonowego w W , Wydział I Cywilny z dnia sierpnia 2017 roku – sygn. akt , ponadto podnoszę, co następuje:

1. W swojej skardze skarżący między innymi powołał się na stanowisko zajęte przez Rzecznika Praw Obywatelskich w jego piśmie z dnia 14 listopada 2012 roku skierowanym do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, a dotyczącym objęcia ochroną konserwatorską nieruchomości bez wiedzy i udziału właściciela.

Wskazał on na tożsamość sytuacji prawnej sprawy, której tyczyło się wystąpienie Rzecznika Praw Obywatelskich ze sprawą objętą niniejszą skargą konstytucyjną.

2. Jak się okazuje podobne wątpliwości powziął również Naczelny Sąd Administracyjny, który to postanowieniem z dnia 13 czerwca 2018 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II OSK 2781/17, zwrócił się do Trybunału Konstytucyjnego o ich rozstrzygnięcie.

Jako wzorce kontroli Naczelny Sąd Administracyjny wskazał art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 20 marca 1950 roku (Dz. U. z 1995 roku, nr 36, poz. 175 z późn. zmianami).

W następnym postanowieniu z dnia 19 września 2018 roku, w sprawie o sygn. akt II OSK 2781/17 tenże Naczelny Sąd Administracyjny, odnosząc się do wniosku Prezesa Trybunału Konstytucyjnego w sprawie o sygn. akt Tp 8/18, wyjaśnił z jakiego powodu odpowiedź na zadane pytanie prawne będzie miała znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy zawisłej przed Naczelnym Sądem Administracyjnym.

Wskazać trzeba, iż w „swojej” sprawie Naczelny Sąd Administracyjny dostrzegł pominięcie w postępowaniu o wpisaniu do gminnego rejestru zabytków właściciela nieruchomości objętej wpisem, a także podkreślił ograniczenie prawa własności nieruchomości wskutek dopuszczenia ujęcia nieruchomości jako zabytku nieruchomego w gminnej ewidencji zabytków.

Naczelny Sąd Administracyjny (pkt. II, ppkt. 2 – 6) zaakcentował ograniczenie w prawie własności wynikające z wpisania zabytku nieruchomego do gminnej ewidencji zabytków. Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego (pkt. II.5) konieczne jest zbadanie przez Trybunał Konstytucyjny, czy kształt

regulacji prawnej zakwestionowany przez Naczelny Sąd Administracyjny „ jest niezbędne dla ochrony interesu publicznego i czy efekty prowadzonej regulacji pozostają w dopuszczalnej proporcji do ciężarów nakładanych na obywatela”.

Identyczne kwestie zostały podniesione w skardze konstytucyjnej, gdzie skarżący zwrócił również uwagę na ocenę, czy dla skuteczności środków ochrony prawnej gospodarki gruntami na obszarze portów morskich konieczne jest prowadzenie tak daleko idących ograniczeń (łącznie z sankcją nieważności czynności prawnych) i czy nie stanowi to nieproporcjonalnego pozbawienia właścicieli nieruchomości prawa dysponowania nimi.

Naczelny Sąd Administracyjny (pkt. II.6) odniósł się również do weryfikacji istniejących uregulowań prawnych z art. 1 Protokołu nr 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Zwrócił on tutaj szczególną uwagę na kwestię dochowania wymogów proceduralnych ochrony prawa własności, gdzie w przedmiotowej sprawie, zdaniem skarżącego, winno to skutkować uznaniem, że sankcja bezwzględnej nieważności czynności prawnej w sytuacji, gdy uniemożliwia się stronie wystąpienie o następczą zgodę wydaną przez organ administracji publicznej, stanowi naruszenie art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Powołując się na tożsamość materii prawnej, co do obowiązujących w prawie zasad prawodawczych oraz zasad ochrony konstytucyjnej obywatela, tak w sprawie objętej skargą, jak i w sprawie objętej zapytaniem prawnym Naczelnego Sądu Administracyjnego, w powołanej wyżej sprawie, wskazuję:

- w obu tych sprawach w toku postępowania skutkującego ustaleniem granic portu morskiego w W oraz wpisaniem nieruchomości w gminnej ewidencji zabytków, właściciel nie tylko nie jest stroną takiego postępowania, ale i nie jest informowany o tym, że takie postępowanie się toczy i od takiego wpisu, czy ujęcia nieruchomości w granicach portu nie może się odwołać, wskazując choćby na bezpodstawność aktu władczego.

W odniesieniu do sprawy objętej skargą można tu jeszcze dodać, że granice portu morskiego były, z tego co jest wiadomym skarżącemu, w bardzo ograniczonym stopniu konsultowane, ale jedynie z przedsiębiorstwem „S ” (prowadzącym działalność gospodarczą na terenie generalnie pozostającym portem morskim), a nie były konsultowane, ani o takich działaniach prawnych nie poinformowano, pozostałych właścicieli

nieruchomości, którymi to pozostawały nie tylko osoby fizyczne, ale i dla przykładu firma „O ”, czy firma „E ”, a więc osoby prawne i fizyczne dysponujące zdecydowanie większym areałem własności, niż tenże „S ”.

O braku zaś uzasadnienia objęcia określonych nieruchomości granicami portu nie tylko świadczy następcze przeznaczenie części gruntów, objętych tymi granicami na cele absolutnie niezwiązane z szeroko pojętą działalnością portu morskiego, gdzie nie chodzi tu tylko o przeznaczenie gruntów na cele turystyczne i hotelowe, ale choćby o i ich wykorzystanie pod handel wielkopowierzchniowy.

- w obu sprawach również dochodzi do sytuacji, że w konsekwencji powyższego właściciele nieruchomości nie wiedzą oraz z ogólnie dostępnych rejestrów nie mogą się dowiedzieć o zaistniałym ograniczeniu ich prawa do dysponowania ich własnością.

W realiach zaś sprawy objętej skargą wiedzy takiej nie posiadają również organy publiczne, takie jak Sąd Apelacyjny w G , Sąd Rejonowy w W , notariusze, a nawet reprezentujący Skarb Państwa Starosta

W konsekwencji w imieniu skarżącego W K podtrzymuję jego skargę na rozstrzygnięcie zawarte w wyroku Sądu Okręgowego w G , III Wydział Cywilny Odwoławczy z dnia lutego 2019 roku – sygn. akt i na rozstrzygnięcie zawarte w wyroku Sądu Rejonowego w W , Wydział I Cywilny z dnia sierpnia 2017 roku – sygn. akt , gdzie niniejsze uzupełnienie skargi wskazuje, że w tej, czy podobnej materii uzasadnione wątpliwości, co do zgodności przepisów z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej posiada nie tylko skarżący.

W tym stanie rzeczy, w imieniu skarżącego, wnoszę jak w skardze i jej uzupełnieniu.

Załączniki:

- 5 odpisów pisma

KANCELARIA ADWOKACKA
Adwokat Michał Gostkowski
ul. Świetojańska 59 lok. 4, 81-391 Gdynia
NIP 9570702324, REGON 220363904